

Майже легенда

Село Левачі, що було в Березнівському районі на Рівненщині, у 1997 році зникло з карти України. Сім років самотою проживала в ньому остання його жителька Анастасія Слєбїк-Кравцова, згодом донька забрала її до себе.

У цій поліській глушині
Село вмирало в тишині,
Хоч сонце ще світило в небі.
Які ж слова дібрати треба,
Щоб попрощатися з селом,
Яке отут жило-було?
Орало, сіяло, косило,
Із лісу ягоди носило,
Дітей ростило, мов пташат,
У гніздах білостінних хат,
Сміялось вікнами до світу,
Раділо і зимі, і літу.
Та от тепер воно вмира...
Чому ж прийшла оця пора,
Що бабці Насті серце крає?
Своє сільце в сосновім краї,
Закуток раю й гіркоти,
Маленький острів самоти,
Вона сьогодні покидає.
У неї виходу немає.
Лишає хату і садок,
І голубий густий бузок,
І липу, кучеряву й пишну,

І грушу-дичку, й любу вишню,
І молодесенький жасмин,
Що завітчав старенький тин.
А як із птаством розлучатись?
До кого вже йому злітатись?
І до покинутих осель
Ніхто новин не принесе.
Шукає поглядом синичку...
До кого ж гостя-лісівничка
Сміливо знову прилетить
І не втече, не затремтить?
Кому сідатиме на плечі
У літню спеку чи в хуртєчі?
Хто буде з лісом розмовлять,
Щоб мову лісу розпізнать?
Гойдають спогади, як хвилі,
Легкі й важкі, і щемні, й милі.
Прийшлося зарання вдовувать
І свій притулок будувать,
Щоб пахнув хлібом, дітьми,
домом,
Щоб в нім жилося по-новому.
Зростали діти у красі,

Босоніж бігали в росі.
Та як нові часи настали,
Мов птахи, люди відлітали.
Наготував хтось долю злу
Неперспективному селу.
Але вона, бабуса Настя,
Жива-здорова, от і щастя.
І років, певно, що із сім
Жила одна в селі оцім.
Молилася, город садила,
Пісень співала, що любила,

І на світанні, й серед дня,
Бо ліс увесь їй був – рідня.
А ще листи – кохання перше...
Їх тільки пісня перевершить.
Читала з пам'яті, звідтіль,
Куди ввійшли вони, як біль
За тим, що, думалось,-
назавше...
З багрянцем осені опавши,
Вертались згадки навесні.
А у сосновій вишині,

Як друкарі, невтомні дятли
Вистукують події-дати,
Заносять в книгу лісову.
І вже повірте, наяву
Була у жінки охорона –
Стара довірлива ворона,
Що сповіщала їй завжди,
Хто наближається сюди.
А звірина ішла до двору
Уже в зимову сніжну пору:
Козулі – сіном ласувать,
Капустяний листок узять,
Зайці до самого порога
Дрібну мережили дорогу.
Бабуса Настя їм була
Як частка лісу, бо жила
Із ними поруч в зелен-світі,
Де ми усі у ньому діти
Одної матері Землі –
І звірі, і пташки малі,
Бо й після нас це буде вічним...
...Чи хтось помітив щось
незвичне,
Що з лісу зникли Левачі?
Не після смерчу! Не вночі!
Не вік тому, не два, а нині
З держави, з карти України.
Десь у сосновій гущині
Співали птахи в вишині.
Бабуса в серце спів збрала:
Жило село в нім, не вмирало.
Любов БОЙЧУК.